VII. évfolyam, 14. szám

1951. április 5

Ludas Matyi

70 fillér

— Köszönjük!

Enyelgés a Földközi-tenger vidékén

De Gasperi: Mit hozott Harry bácsi az ő édes kis Mucikájának?
Truman: Tankocskát, ágyucskát, gépfegyverecskét.
De Gasperi: És mit akar Harry bácsi ezért az ő édes kis Mucikájától?
Truman: Gyáracskát, nyersanyagocskát, katonácskát.

Csonka Albin több nyelve

Nem lepne meg, ha a cím meglepné az olvasót, hiszen a közhiedelem szerint egy embernek csak *egy* nyelve van.

Ennek az ellenkezőjét akarom én itt bebizonyítani, véleményem szerint sikerrel.

Vegyünk egy száraz tényt.

Csonka Albin tisztviselőt — mondjuk — a folyószámlaosztályról áthelyezik a — mondjuk — nemfolyószámlaosztályra. Ezt a száraz tényt Csonka így kommentálja a barátjának:

— Nézd, apafej, én nem csinálok ebből grimbuszt.

Az üb-titkárnak:

— Nézze elvtárs, én arra veszek irányt, hogy ne állítsam élére ezt a kérdést.

A feleségének:

— Tudomásul vettem, Olga.

Majd így folytatja a barátjának:

— Mert nekem egál, hogy hol melózok. Dunmolni a másik osztályon is lehet.

Az üb-titkárnak viszont így folytatja:

— Mert az én szempontomból indifferens, hogy hol aktívizálom magamat. A képességeimet mobilizálni a másik osztályon is lehet.

A feleségének pedig ekként folytatja:

— Mindegy, hogy melyik osztályon dolgozom.

S végül így fejezi be a kommentárt a barátja számára:

— Csak ne legyenek ott olyan süket almás pacákok, akikkel nem lehet két szót dumálni a nőkről.

Az üb-titkártól így búcsúzik:

— Bizton remélem, hogy ott is képzett és beiskolázott dolgozókat találok, akikkel kitárgyalhatom és átbeszélhetem a világnézeti problémáimat.

A feleségével így zárja le a társalgást:

— Na, adjál vacsorát fiam.

Ezekután három kérdést teszek fel az olvasónak:

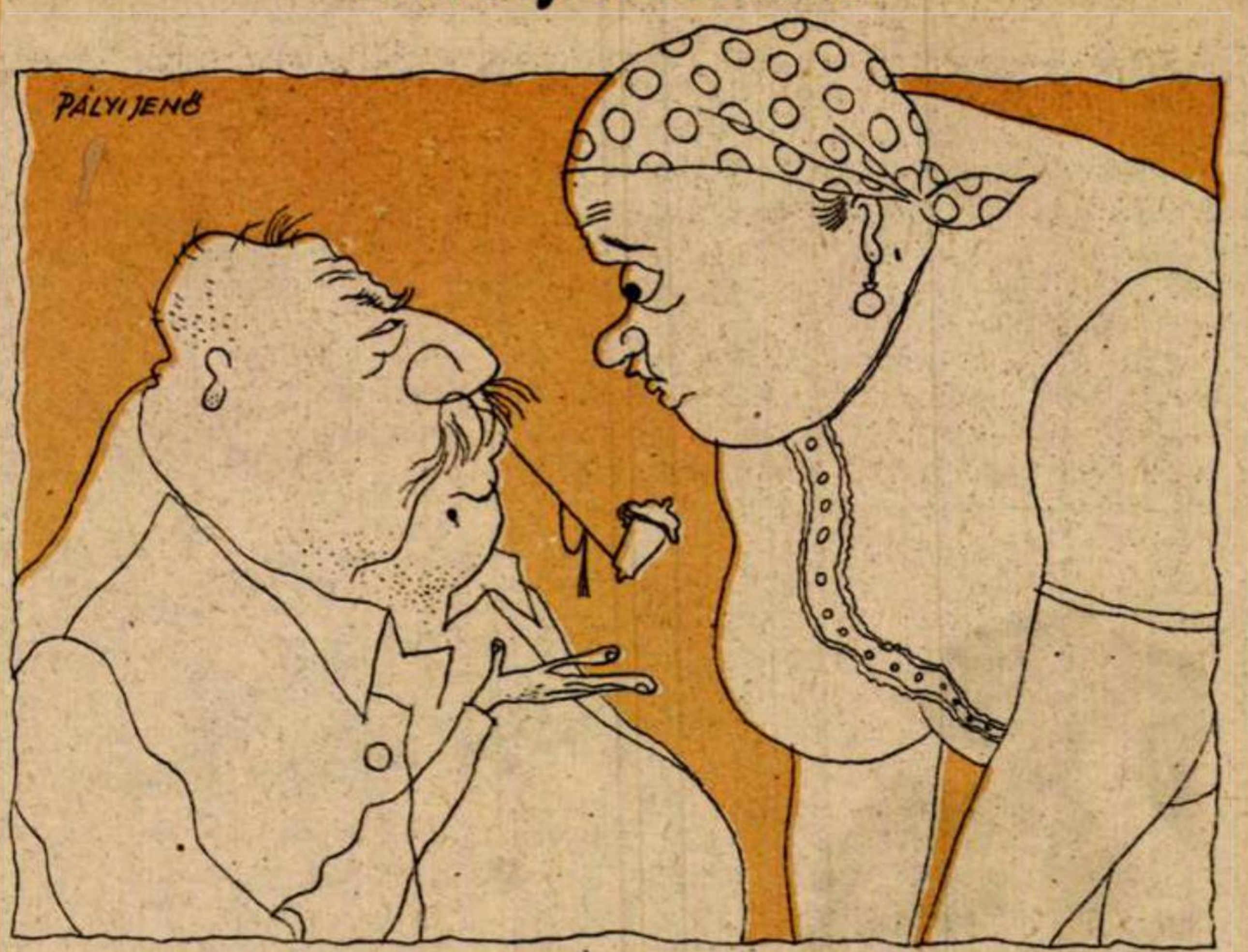
1. Hány nyelve van egy ilyen Csonka Albinnak?

2. Melyik az igazi nyelve egy ilyen Csonka Albinnak?

3. Mit kéne csinálni egy ilyen Csonka Albin nyelvével?

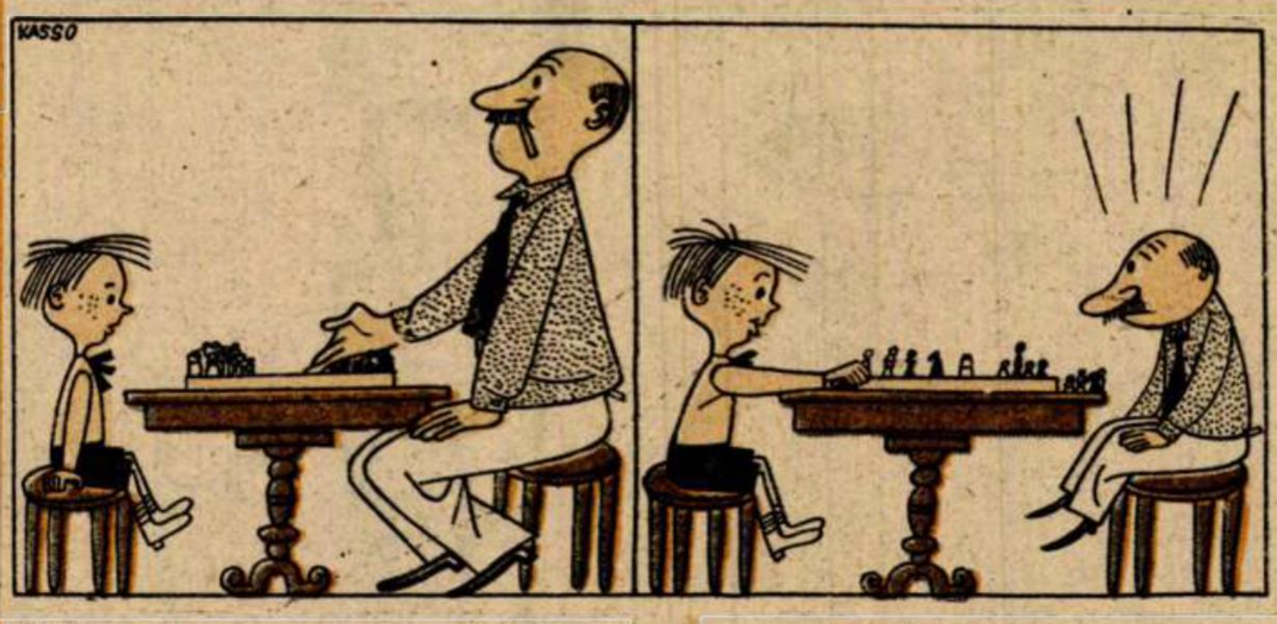
A harmadik kérdésre a válasz szerintem az, hogy egészségesen egységesíteni kéne, bár ennél szigorúbb véleményt is el tudok képzelni. *(g. m.)*

Zsírosjánoséknál

— El kéne már kezdeni a tavaszi munkákat, hallja.
— Minek, hisz a többiek még éppen csak hogy befejezték!

Amikor a gyermek megveri az atyját

APUKA: Na gyere Petike, játsszunk egy parti sakkot.

PETIKE: Matt!

Kedves szerkesztő bácsi!

Én még kisfiú vagyok, de azért mindig olvasom a Ludas Matyit és látom, hogy minden számában harcol a bürokrácia ellen. Én is szeretnék valamit szóvátenni. A villamoson diákjeggyel utazom. Ez egy olyan hosszúkás kartonlap és arról lehet megismerni, hogy sokat kell gyalogolni érte. A Boráros-tér és a Nyugati között például csak a földalattinál lehet kapni.

A múlt héten egyszer az 53-as villamossal mentem hazafelé és jött az ellenőr bácsi. Megnézte a jegyemet, kilyukasztotta, azután eltépte, mert észrevette, hogy egy kalauznéni véletlenül egy ötödik viszonylatot is lyukasztott a jegyen, pedig csak négynek szabadna lenni. Megmondtam az ellenőr bácsinak, nem tehetek arról, hogy a kalauznéni tévedett, az ötödik vonalat nem én lyukasztottam a jegyre, ámbár szeretném, ha volna egy lyukasztóm és ha nagy leszek, lehet, hogy kalauz leszek. De az ellenőr bácsi mérgesen azt mondta, hogy ezt neki így kell csinálni és ha panaszom van, menjek be a panaszirodába.

Vettem egy átszállót, bementem a panaszirodába, ott egy kedves bácsi türelmesen meghallgatott és ingyen adott egy új tanuló hetijegyet. De előbb kilyukasztotta rajta azokat az utazásokat, amik a régi jegyen ki voltak lyukasztva. Azt az utazást is, amelyiket a figyelmetlen ellenőr bácsi lyukasztotta a jegyemre, mielőtt széjjeltépte. Akkor a kocsin mindjárt új jegyet kellett vennem.

Ott aztán kiszámítottam:

Amikor a villamoson jegyet kellett vennem	*70 fillér*
1 átszálló az Akácfa-utcába, a panaszirodába	*70 „*
még egy átszállló, amivel hazamentem	*70 „*

Ez összesen 2 forint 10 fillér és még egy óra idő, de ez az idő énnálam még majdnem ingyen van.

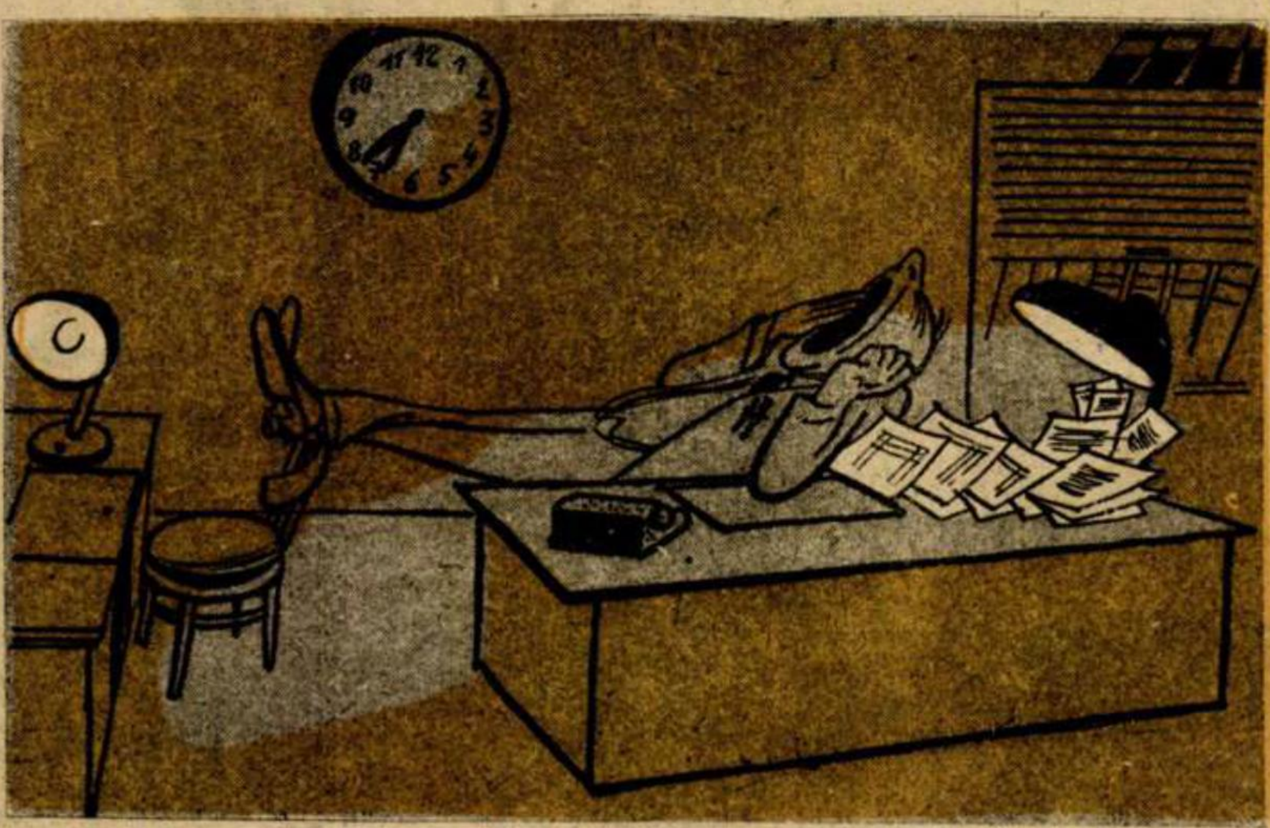
Akkor egy patikus bácsit megkértem, hogy mérje meg a diákjegyemet. Annak a súlya (lyukakkal együtt) 1.1712 gramm volt.

Most tessék szíves lenni megmagyarázni, hogy az a derék, kövér, erős ellenőr bácsi miért nem hordhat a belső zsebében tíz ilyen tanuló hetijegyet? A tíz jegy súlya körülbelül 1 és 1/4 deka, ami meg se kottyan egy ilyen erős embernek. Akkor, ha az ellenőr bácsi eltép egy jegyet a más figyelmetlensége miatt vagy az utas hibájából, hát ott mindjárt helyben adhatna egy másikat.

És ha nem, hát hogy kívánja egy kisfiútól, hogy ellenőrizze a kalauz munkáját? És tessék azt is megírni, hogy van-e olyan tanfolyam, amelyiken megtanulhatnám a figyelmetlen ellenőr bácsik ellenőrzését?

FOCSÓK TIBI
V. o. ált. isk. tanuló

Aminek nem szabad lennie

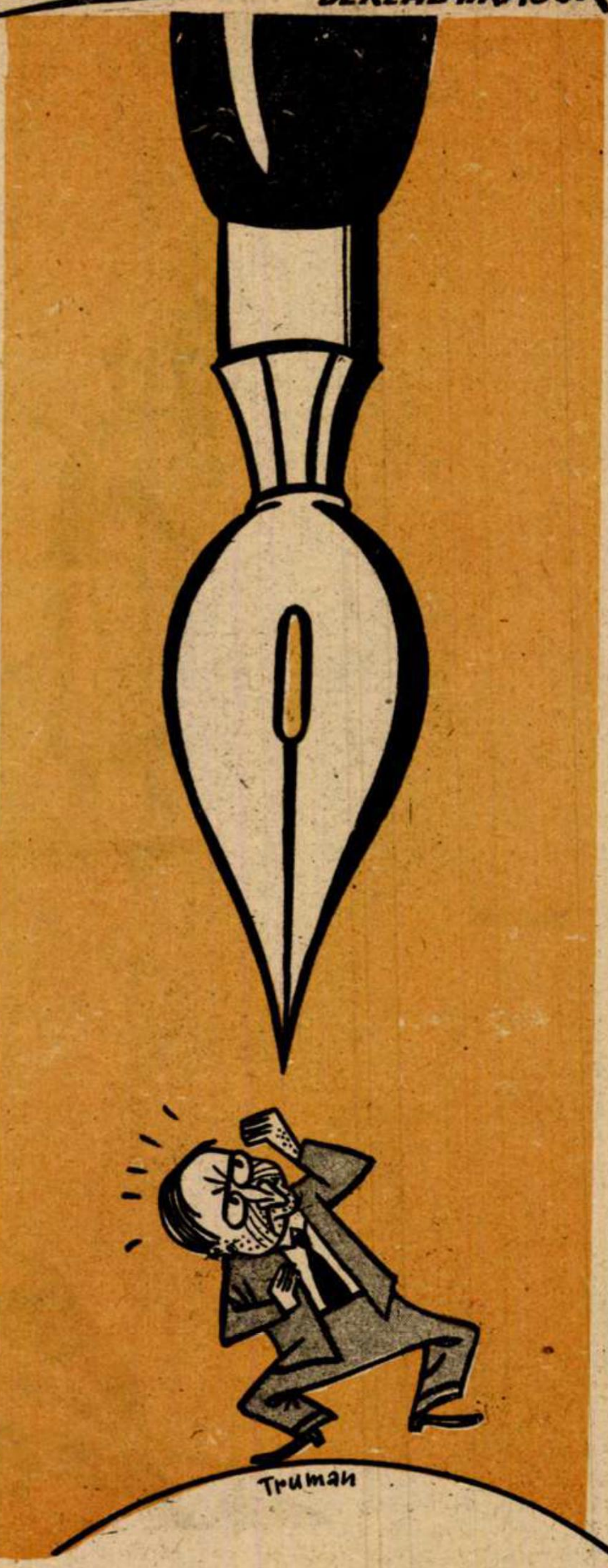
— A fene egye meg, de lassan múlnak ezek a túlórák...

A kaposvári Magasépítő Vállalatnál ötezer munkaórát utalványoztak hóeltakarítás címén, pedig a leesett hó rögtön elolvadt.

A NAP: Kérem a pénzt, én végeztem el a munkát!

Megkezdődtek a békealáírások

Kedves Ludas Matyi!

Kérem, segítsen rajtam, mert nem tudom megállapítani, hogy ki volt az a **Lithay**, akiről utcát neveztek el, illetve kereszteltek át a II. kerületben. Azelőtt báró Lipthay volt a névadója, akiről sajnos, szintén nem tudok semmit. De amióta szép, új zománctábla díszeleg az utcácska mindkét végén és egybehangzóan megbárótlanítva (nagyon helyes!) és megpétlenítve (takarékosságból vagy hanyagságból megpétlenítve) hirdeti az ismeretlen nagyság nevét, azóta kifogyott a tudományom. Mint az ilyen kérdésekben legilletékesebb tényezőhöz, fordulok a Ludas Matyihoz.

Polgár Géza
II. Erőd-utca 6.

Ludas Matyi válasza:
Utána nézünk a dolognak.

Ebadta tavaszi monológja

— Na, itt a tavasz, most majd megint hallgathatom naponta: Laci, edd meg a spenótot! ...

Hangtalan Heti Híradó

Göring özvegye visszaköveteli ura vagyonát az amerikaiaktól és azt írja, ha már az ura fasizmusát kisajátították, legalább a készpénzét adják vissza.

A kambodzsai kormány tigrist küldött ajándékba Trumannak. Az amerikaiak jobban örültek volna, ha Trumant küldik a tigrisnek ajándékba.

„Piroska és a farkas"-játék

Farkas Berci az üzemben
Egyre azzal hencegett:
Más táncot, mint népi táncot
Egyáltalán nem szeret.
Aki szvingel vagy szambázik,
Ellenség az, nem barát!
Őt, ha lába erre vinné,
Felképelné önmagát!
Kedvence a „karikázó",
(Mint húsban a csirkecomb)
S maholnap a zakóján se
Lesz egyéb mint pitykegomb.
Bárány Piri megszerette
Farkas Bercit épp ezért,
Nagy szó az, ha valakinek
A lába is észretért.
Kultúrgárda keretében
Berci táncospárja lőn,
A többiek szánakoztak
A hiszékeny, árva nőn.
Bárány Piri kis fülébe
Súgta végre valaki:
Farkas Berci a tánc terén
Lókötő, mert kétlaki!
Az üzemben karikázik,
Ám egy tánciskolában
Úgy szvingel és úgy szambázik,
Mint a ló kiskorában!
Galambnak is van epéje,
Báránynak is haragja,
Pirikének szeme villant,
Ajkát összeharapta,
Felvette a táncruháját,
Ingváll ez, meg rokolya
S elment a tánciskolába,
Nem volt egy csepp mosolya.
Berci elé odatoppant
Mint ellenség, nem barát,
S szólt: eljöttem, hogy segítsek,
Felképelni önt, magát.
Hja, de Berci azért Farkas,
Hogy csávába ne essen,
Azt mondta, hogy én itt csak a
Különbséget kerestem.
Itt szereztem bizonyságot:
Népi táncnak párja nincs!
Mutassuk be itt azonnal,
Édes rózsám rám kacsints!
Berci Pirit kapta, fogta
S olyan csülkőst járt vele;
Minden kislány megkívánta,
Ezt járja a partnere!
Ezt táncolta egy-kettőre
Legény, leány, menyecske,
Táncmestert a méreg ette,
Harag csípte veresre,
Tiltakozott kézzel-lábbal,
Hadonászott a bamba,
Rámutatott Bárány Piri:
Nézzétek, ez a szamba!
Kapálódzás minden ellen,
Ami kedves, ami jó,
Így szambázik Truman, Churchill,
Attlee, Schuman, és Tito!
Aki magyar, csülkőst járjon,
Vidám kedvben fürödve,
Ha valaki reátámad,
Akkor is csak: csülökre!

*

Utószavam a meséhez
(Ha megúntad, ne hallgasd),
Piroska már feleségként
Táncoltatja a Farkast!

K. Tóth Lenke.

A kulák meg az elsőtípusúak

— Na, hogy smakkol a közös munka?
— Jó, csak egy dolog nem tetszik.
— Aha! Szóval van valami, ami nem tetszik benne! Mi az?
— Hogy nem kezdtük el már két évvel ezelőtt!

Két nyeremény

— Éljen! A Tervkölcsön nyereménysorsolásán tízezer forintot nyertünk!
— És ki nyerte a főnyereményt?
— A falu, mert gépállomást kapott!

Gádor Béla: Alvilági minisztertanács az USA-ban

A tényt röviden ismertetem, hiszen benne volt a lapokban. Egy newyorki bírósági tárgyaláson kiderült, hogy Amerikában a kártyabarlangokat, lóversenyeket, bordélyházakat, polgármestereket, kormányzókat és egyéb hazárd intézményeket az alvilági bandák monopolizálják. A csikágói polgármester és rendőrfőnök rendes fizetést kapnak az „Alcapone szindikátus"-tól, amelynek főnöke Tony Accordo, a „Keselyűszemű". Viszont a newyorki szindikátus vezérigazgatója Frank Costello, a „Lófogú", Dewy urat, New York állam kormányzóját és Truman elnök titkárát pénzelte.

Costello, akit egyébként az „alvilág miniszterelnökének" is neveznek, ez alkalomból összehívta a rendkívüli alvilági minisztertanácsot. Az ülés a következőképpen folyt le.

A tanácskozást Costello, a Lófogú nyitotta meg és kérte, hogy a jelenlevő miniszterek a felesleges közbeszólásoktól, golyószórástól és kézigránátvetéstől tartózkodjanak.

Ezután a pénzügyminiszter, Ferdepofájú emelkedett szólásra:

„Kegyelmes urak, méltóságos urak, kedves hapsik! Ismét súlyos sérelem esett az amerikai életformán. A newyorki bíróság nem úgy viselkedik, ahogy kellene és ahogy azt előre megbeszéltük velük. Mi szeretjük a reklámot, de amit a sajtó művel, az már több a soknál. Miért kellett nekik számszerű adatokat közölni? Kérem az igen tisztelt Tájékoztatásügyi miniszter urat, Lepcses-szájú Jacket, hogy adjon felvilágosítást".

Lepcses-szájú Jack általános érdeklődés mellett tartotta meg beszámolóját:

„Én jól vezetem a sajtóügyeket. Az elmult hat hónap alatt kétszázezer dollárt osztottam szét, azonkívül lelőttem 12 szerkesztőt, megfojtottam 4 felelősszerkesztőt és két főszerkesztőt vertem agyon. Többet igazán nem tehetek."

A beszámolót vita követte s miután a halottakat eltávolították, a kultuszminiszter, Fenékfej emelkedett szólásra:

„Jelentést akarok tenni az amerikai kultúra ijesztő hanyatlásáról. A bordélyházak egyre kisebb hasznot hajtanak. És miért? Mert a színház, a film és az irodalom nem támogatnak bennünket eléggé. Mindenféle kéjgyilkosságokról írnak íróink, aminek az az eredménye, hogy vendégeink megölik a nőket és fizetés nélkül távoznak."

Az alvilági minisztertanács ezután határozatban bélyegezte meg a bírósági eljárást, elhatározván, hogy további intézkedésig mindenkinek polgármestertől lefelé a felét fizetik.

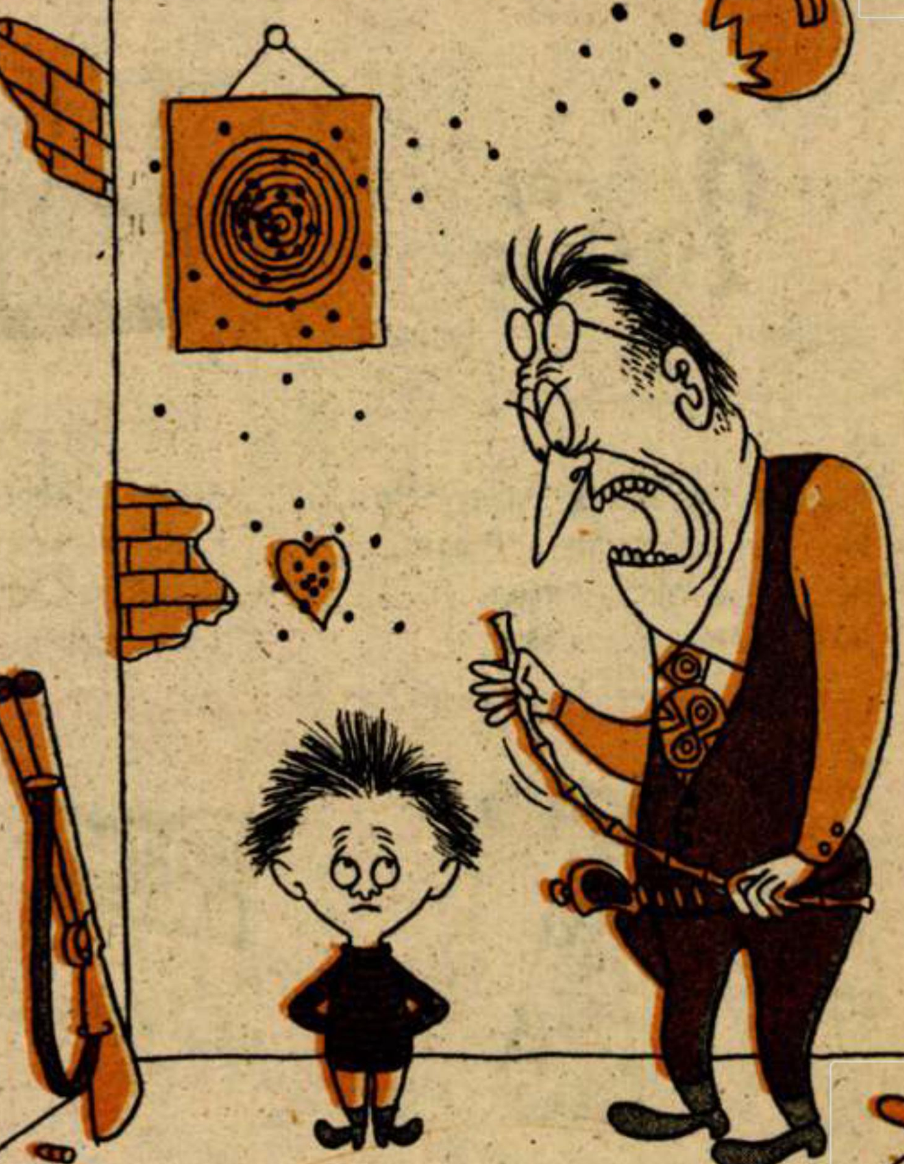
Így folyt le a nevezetes gyűlés. Mindebből pedig az a tanulság, hogy az „amerikai életforma" nem fenékig tejfel, különösen mióta a tejfeltröszt megalakult, a fenekeket pedig az alvilági szindikátus monopolizálja.

Francot felveszik az Atlanti Blokkba?

— Igy már megüti a mértéket — alkalmas!

Amerikai suli

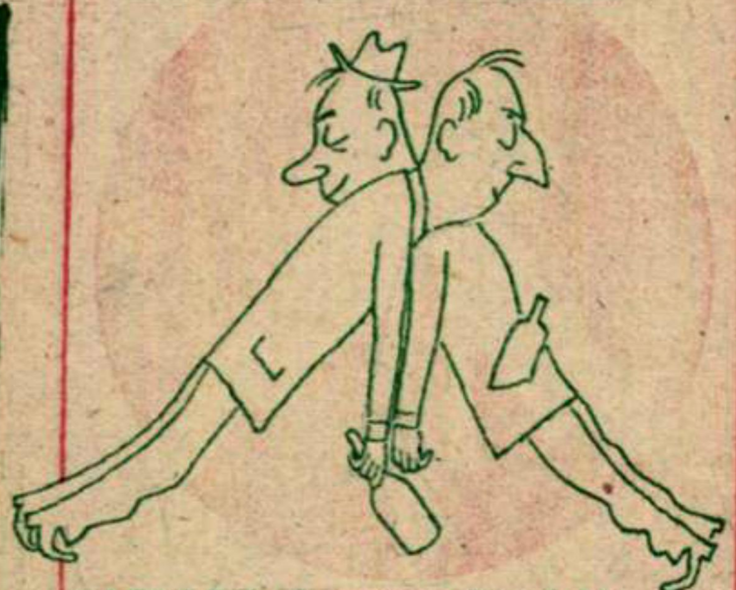

— Megint nem készültél háborús uszításból, Tom! Milyen jenki lesz belőled, ha felnősz?!

Attlee: Ez a Tito-féle „szocializmus“ nekünk tetszik!
Tito: Akkor egy malomban őrölünk!

Borközi búbánat

VACULEK: Szervusz Paculek!
PACULEK: Szervusz Vaculek!
VAC: Hallottad?
PAC: ?
VAC: Eltünt Pesten a bor!
PAC: Nem lehet kapni?
VAC: Sehol! ...
PAC: Akkor te mitől vagy ilyen borszagú?
VAC: Kipróbáltam, hogy lehet-e kapni.
PAC: És?
VAC: Kivételesen lehetett. De sehol másutt ...
PAC: Rettenetes!
VAC: Szörnyű!
PAC: Gyere, itt egy kocsma, próbáljuk meg!

(Betérnek, majd ki)

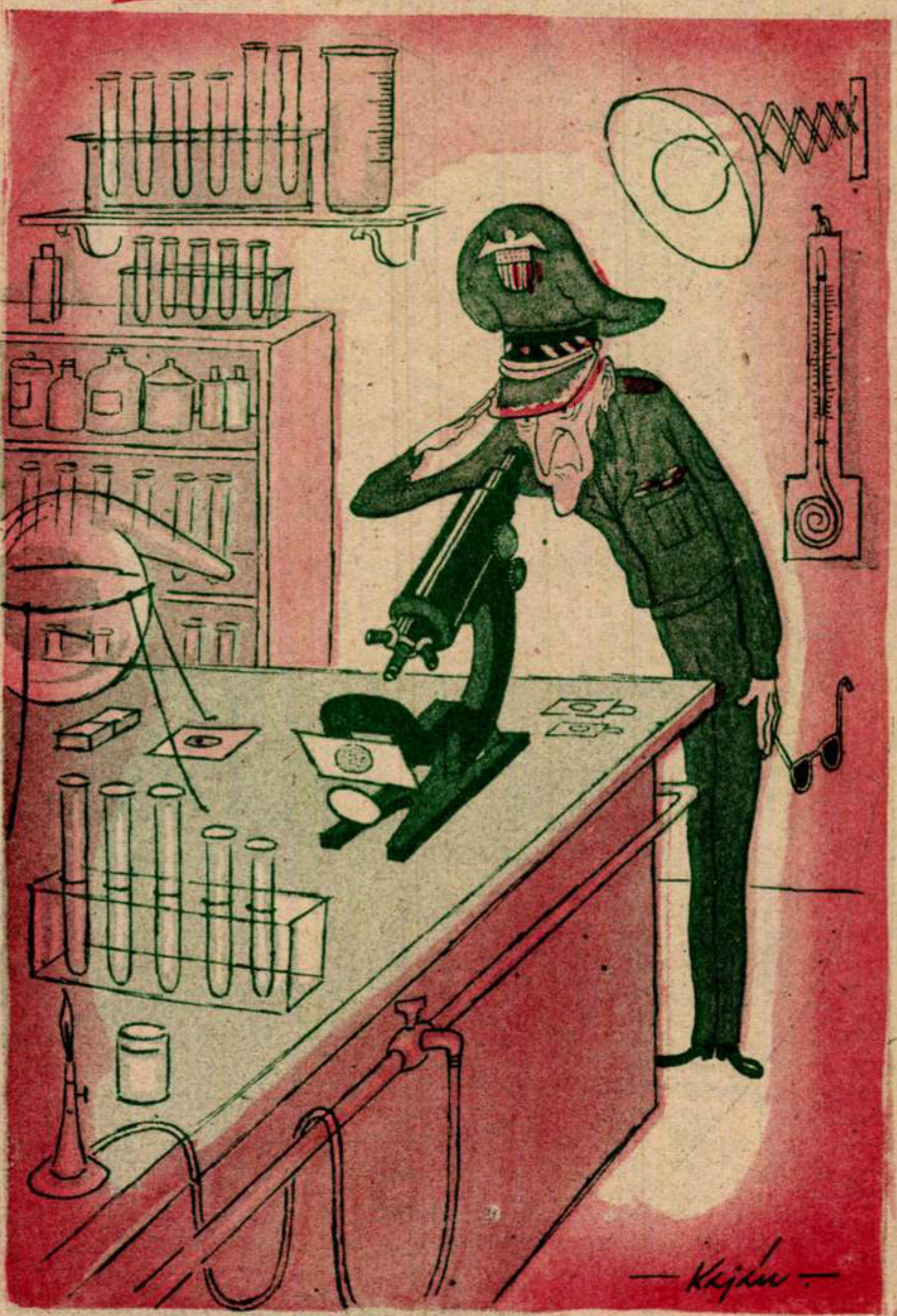
VAC: Vo... volt.
PAC: Látod, lehet kapni!
VAC: Dehogy lehet... hukk...
PAC: Hiszen kaptunk.
VAC: Nehogy elhidd, ez ... hukk ...ez csak propagnd volt.
PAC: Próbáljuk meg mégegyszer!

(Másodszor is betérnek)

PAC: Mese az, hogy... hukk... hogy eltünt a bor.
VAC: Mi... mi... miért? Lá... láttál egy cseppet is?
PAC: Ittam ... hukk...
VAC: I... ittál, de... de nem bort!
PAC: Hát?
VAC: Fe... fe... festett vi... vizet! ... hukk ... (kiabál) Még egy litert ... ebből a pi... pirosból!
PINCÉR: Ittas vendéget nem szolgálunk ki!
VAC: (sírva Paculek vállára borul) Ha... ha... llotttad Pa... pajtás? Így leplezik, hogy el... eltünt ... hukk ... eltünt a bor!
PAC: (súgja) De mi... hukk... de mi okosabbak vagyunk ám, Vaculek! Fejenként két litert... ...két litert tároltunk.
VAC: Ho...hol édes Paculek?
PAC: Hát a...hukk...a gyomrunkban Vaculek!
VAC: Mert én...én megmondtam előre...
PAC: ...hogy eltűnt Pesten a bor.
VAC: És be...bennünket nem csapnak be azzal...hukk...kedves Pa...Paculek...
PAC: ...hogy mi berúgtunk... édes Va...Vaculek!
VAC: Mert mi ketten tu... tu... tudjuk, hogy nem le... lehet kapni Pe... Pesten... hukk... bort!
PAC: Egy cse...cseppet se!
VAC és PAC: (kórusban) Hukk!!...

Országh György

MacArthur SEREGSZEMLÉT TART

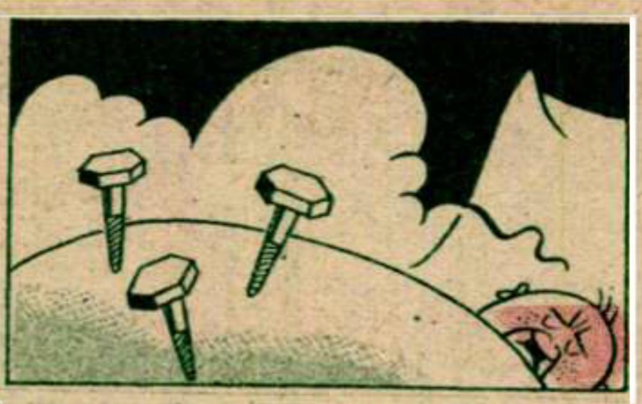
Tanulságos történet EGY NAGY TŐKÉSRŐL és egy kis csavarról

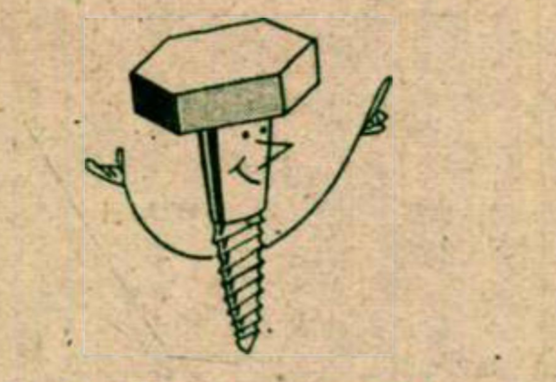
Miszter Tőkés kedve rossz ma,
Hull a könnye záporozva.
S mitől ered ez a zápor?
Hatalmas a béketábor.

Miszter Tőkés kedve rossz ma,
Örömet vajh mi okozna?
Az se tetszik, ez se tetszik,
„Jövel álom“, szól s lefekszik.

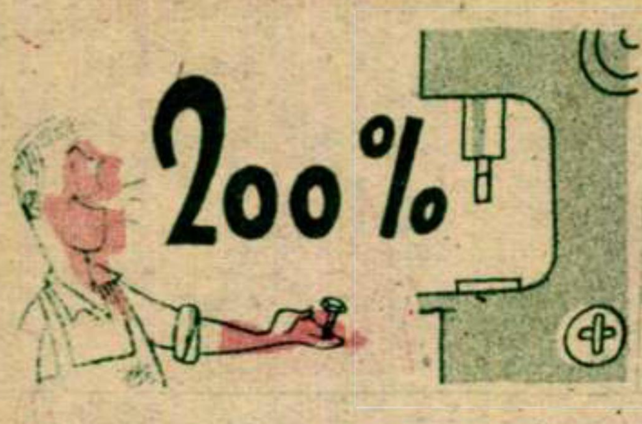
Mélyen alszik, mégse boldog,
Mert miként apró koboldok,
Sok-sok pici vas-csavarka
Bujik elő jobbra-balra.

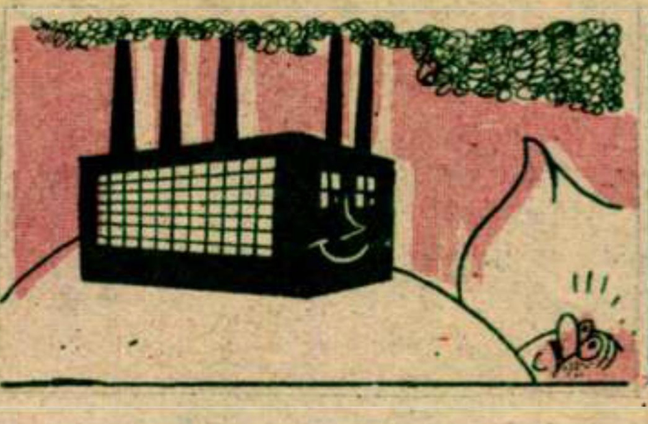
Persze álomban a csavar
Beszélni is tud, ha akar.
S lám az egyik jelentkezik,
Csacsogni kezd, nyújtja kezit.

Nevem Pesti Kiss Csavarka,
És hogyha önt nem zavarja,
Elmondani leszek bátor,
Mért erős a béketábor.

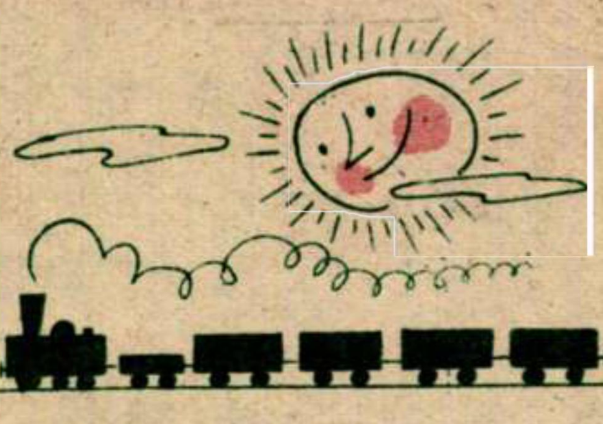

Engem Kovács szaki gyártott,
És mert szeretem a Pártot,
Bizony büszkén lettem én a
Kétszázadik százaléka.

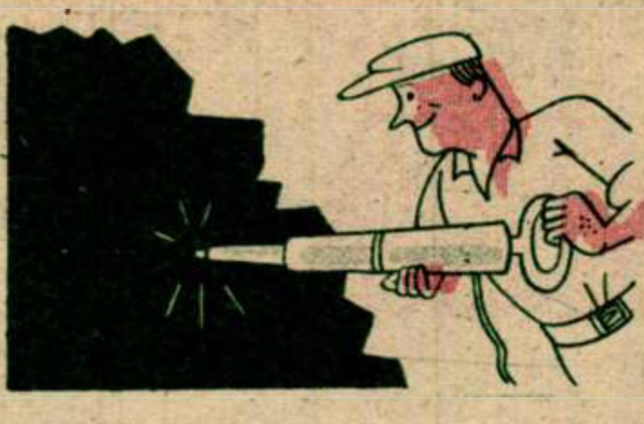
Amint elkészültem, menten
Egy szerszámgépgyárba mentem,
S még az úttól felhevülten
Esztergapadba kerültem.

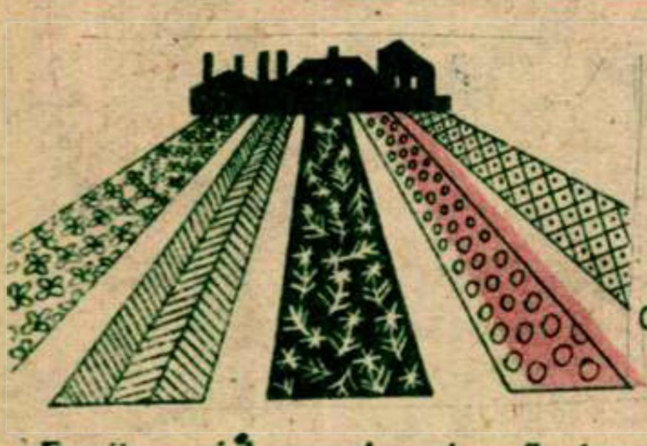

Az eszterga velem együtt
Egy új gyárba másnap meggyütt.
S harmadnapra az új padon
Folyt a munka. Folyt ám nagyon!

Elektromos fúrógépet
Gyártottak rajt. Újat szépet.
S rá egy hétre már dohogva
Vonat vitte. Tán Dorogra.

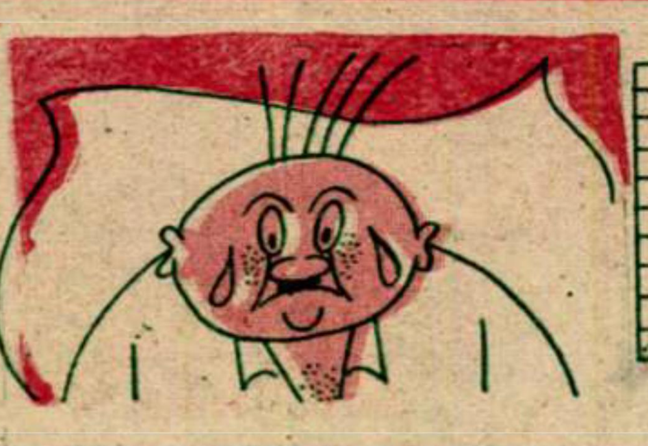
Izmos bányász vette kézbe
S meg is nőtt a termelése.
S mert az ipar vágya: több szén,
Gyárainkba egyre több mén.

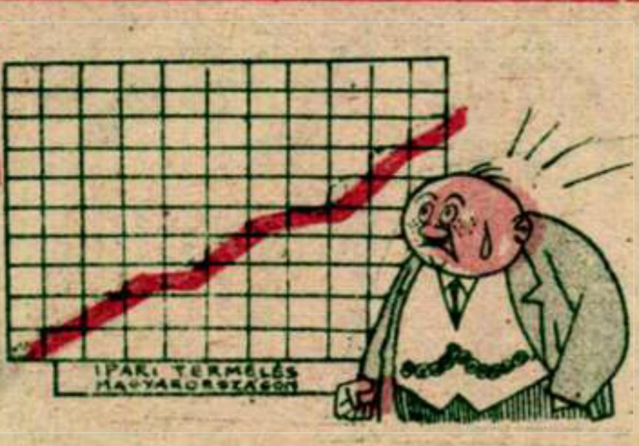
Egyik gyárban selymet szőnek,
Vagy kelengyét sok-sok nőnek.
Másik gyárban kombájn készül,
Amely több termést hoz végül!

Igy épülünk több és szebbre,
Hasznunk nem jut tőkés zsebre!
Országunk a nép országa
S épp ezért a béke vára...

Miszter Tőkés felriadt, sőt
Hideg lelte emiatt őt,
Haja szála égnek meredt,
Verejtéke is megeredt.

Ez az álom meggyötörte,
Úgy érezte, szinte törpe,
Nem látott még ily keserűt,
S jaj, a való még keserűbb!

Te meg Kovács szaki látod,
Hogy midőn a csavart gyártod,
Nem gyártasz te semmiséget!
Azzal is a békét véded.

VERS: Tabi
RAJZ: KASSO

Egy lábos regénye

Ott kuksolt az öblös hatliteres vaslábos a piacon a többi edény között. Nem érezte jól magát, mocorgott, idegesen csörömpölt s szájonvágott egy csipisz kávésibriket, mert azt cincogta, hogy ő szívesen lóg itt a jó szabad levegőn. „Beledöglök, ha nem főznek már bennem egy jó borsos tokányt“, — súgta a nagy mosófazék fülébe —, „vagy azt se bánnám, ha káposztás cvekkedlit kevergetne bennem valami háziasszony.“

„Ne gyulladj be, — szólt a mosófazék, — éppen most alkusznak rád, de azt hiszem, ez a kuncsaft ciberelevesen kívül legfeljebb babfőzelékkel fog traktálni.“ A hatliteres lábos nyugtalanul hallgatta a szavakat s valóban a néniből, aki felhevülten alkudott, semmi jót nem nézett ki. Hát volt benne valami, 1929 nyarán voltunk s a tokány után epekedő lábost hason spórolt fillérekért vették birtokba. Lesz, ami lesz — legyintett borúsan a hatliteres, és engedelmesen tűrte, hogy becsomagolják s a jobb fülével hallotta (a balra süket volt), hogy a néni egyre mondogatja: „Ó de szép nagy lábos vagy, ne félj, majd este rakok beléd jó babocskát főzeléknek.“

„Még csak ez kell nekem“, — fintorgott a lábos és csak akkor csillapodott le, mikor a tűzre tették és a pattogó lángok vidáman égették a fenekét. Elömlött a jóérzés a lábosban, kéjesen mórikált a tűznek, de azért, mikor a felforrt vízbe beledöntötték a babot, nyomban idegsokkot kapott. A fene egye meg, gondolta, ezt órák hosszat főzik bennem s idő előtt lekopik a kozmetikám. De lassan beleszokott a rendbe s csak akkor rázta a hideg, ha spenót főtt benne, vagy az undok grízestészta.

A lábas közben öregedett. Üde kék színe füstössé hervadt s egyszercsak megpattant. Uramisten, volt sírás-rívás, elküldték őt a kórházba, a nagy Drótostót professzorhoz, aki megdrótozta, de ez már nem volt az igazi, főzés közben gyakran szúrás állt az oldalába. Az öregedő lábost így kornyadozva érte a háború. Egyszer kapott egy gránátszilánkot is, de az ijedtségen kívül semmi baja nem lett. Vége lett a háborúnak és lassan-lassan jó napok virradtak az öreg hatliteresre. Jó töltöttkáposzta dagadozott benne akkora töltelékkel, mint egy dinnye, csirkepörköltet rotyogtatott és jószagú barátfülét kevergetett benne gazdasszonya. Kivirult lábosunk, mint a kikirics s a levestálnak mesélgette, hogy milyen bitang élete volt fiatalkorában.

Azonban egy ködös téli reggelen szörnyű dolog történt. Ferike, a csintalan kis kölyök leejtette a mi lábosunkat, a lábos egyik füle letört, féloldala levált s zománca is csúnyán lepattogzott. Bizony fájt a lábos szíve, különösen, amikor Ferike azt mondta: — „Nem baj, majd vesz anyu újat.“ Hiába, a dolgon nem lehetett segíteni. Jött egy príma Lampart-lábos s az öreg hatliteresre rossz napok virradtak. Megmaradt fülébe madzagot kötött a Ferke, húzta az utcán és üvöltötte: — „Paci vagyok, paci vagyok, gyia Ferke, paci vagyok!“ Később malacok ették belőle a moslékot. A mérték azonban akkor telt be igazán, mikor a hajdani büszke hatliteres kikerült a szemétdombra, tojáshéj, karalábélevél, rozsdás szögek közé. „Bár sose születtem volna“ — kesergett a lábos, s megtörten hevert egy vén tyúk tollazatán, miközben fájós baloldalát cserépdarabok macerálták. Ahogy így sápítozott, egyszercsak valaki megfogta a fülét és hangos örömmel felkiáltott: — „Jé, micsoda nehéz lábos, ez azután jó fogás. Még egy-két ilyen s megnyerem az ócskavasgyűjtési versenyt!“ A szomszéd Palika volt az újjongó kölyök s vitte is a hatliterest a telepre, ahol már voltak öreg kályhák, törött tengelyek, rossz kalapácsok, s még ki tudja, miféle dolgok.

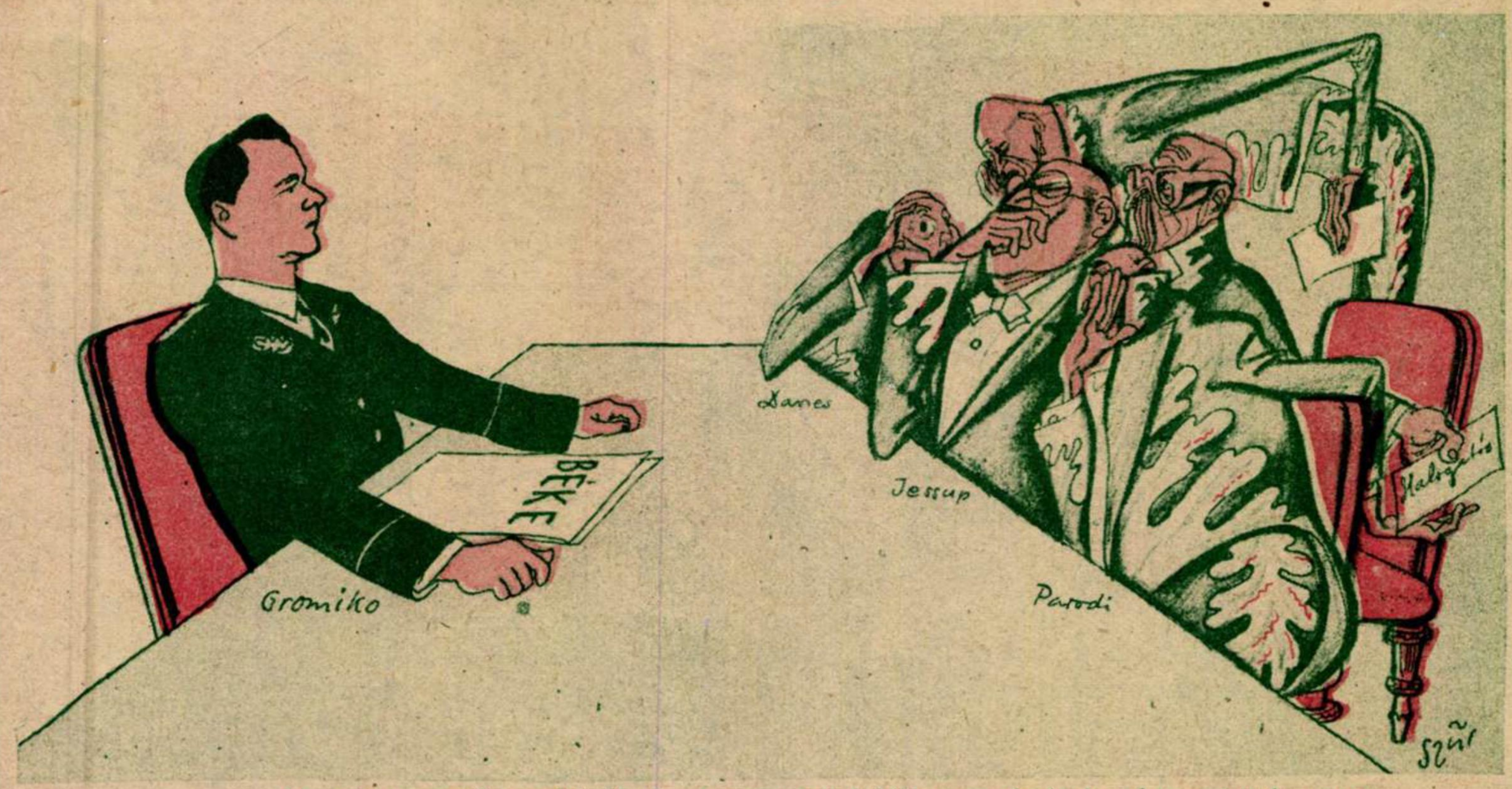
„Jaj, mi lesz velem?“ — aggódott a nagy vaslábos. „Jaj mi lesz velünk?“ — aggódtak a többiek is. Mind félt az ismeretlen, s bizonyára szörnyűséges sorstól.

„Deportálva lesztek!“ — terjesztett rémhíreket egy szemtelenül vigyorgó német rohamsisak. A rémhírterjesztőt majdnem megverte egy sérvet kapott agg hajómotor és azt mondta: — „Frászt deportálás. Ha nem tudnád, újból meg fogunk születni. Belőlünk valószínűleg traktort fognak csinálni.“

Traktort? Hű, ilyesmiről már hallott a jó öreg lábos. Nem is rossz, mosolygott vidáman. Gyerekkorában mindig irigyelte a traktorokat s vagy traktor, vagy esztergapad szeretett volna lenni.

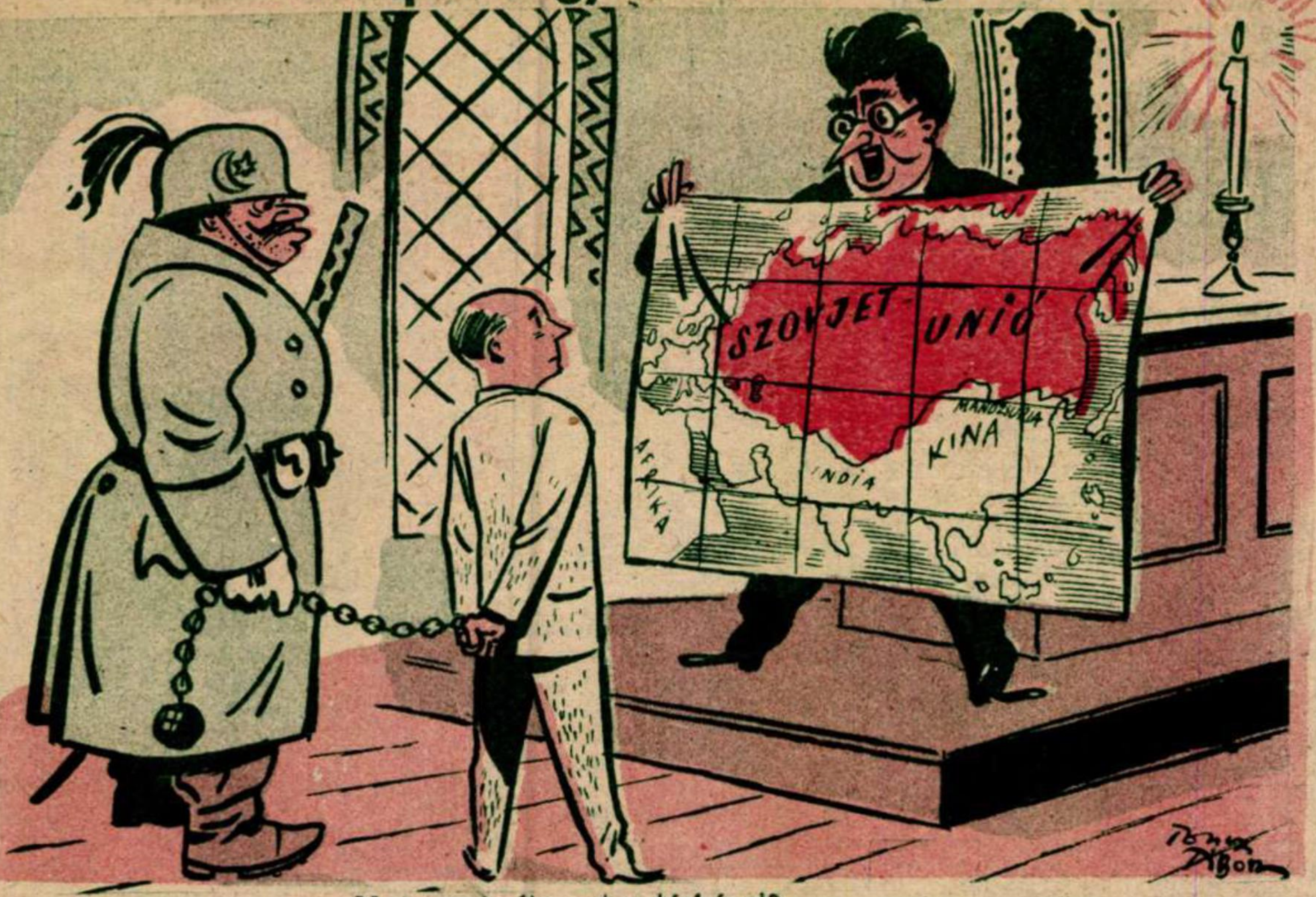
Nagy S. József

A PÁRIZSI tárgyalásokon

Gromiko nyugodt, mert tudja, hogy a nyugatiak hiába acsarkodnak. A nyugatiak acsarkodnak, mert tudják, hogy Gromiko n e m hiába nyugodt!

Térképbűnügy Törökországban

— Maga rajzolta ezt a térképet?
— Kérem, én a valóságnak megfelelően rajzoltam!
— Itt a bibi! Ötévi kényszermunka!

Szép kis üzletember!

Ny.-Európa: Nézze szomszéd, hagyjon békében ezekkel a gyilkoló szerszámokkal! Azt az ekét adja ide nekem, ami az ajtó fölé van kitéve!
U. S.: Azt nem adom. Az kell cégérnek.

Egy amerikai bombaszakértő megnyugtató nyilatkozata a londoni munkásnegyedben

— Megnyugtatom kedves asszonyom, az 1941-es bombák és az atombomba között csak árnyalati különbségek vannak!

Megtalálták egymást — üzemi oldalunkon keresztül

Levelet hozott a posta Ludas Matyinak Romániából. Bering Iréne írja, hogy „Ludas Matyi az Ifjúsági Cipőgyárban“ című oldalunkon Szegő Gizi karikatúrájáról felismerte Pesten élő nagybátyját, Bering Istvánt, akiről tíz éve nem tudott semmit. Most örül az egész család a megtalált nagybácsinak.

Ludas Matyi is örül, hogy üzemi oldalával ilyen szolgálatot is tett egy olvasójának.

MINDNYÁJUNKÉRT

— Bácsi kérem, aláírhatom én is?
— Nem kislányom, de mi aláírjuk érted is!

Le a bürokráciával!

Kedves Ludas Matyi!

A vagonszereldében a vagonok összeszerelésénél szegecselő művelet is van, ez abból áll, hogy a szegecset izzómelegen hevítik, így könnyebben verhető le a vége. A hevítéshez kokszot használunk, amely jókora darabokban érkezik, úgyhogy a két szegecsmelegítő kályhánál azelőtt egy-egy ember üldögélve, kalapáccsal tördelte a kokszot. A koksz az ütés következtében szanaszét repült, úgyhogy a közvetlen környezet bizony a kokszot taposta. Igy ment ez 1946 januárjától 1949 februárjáig.

Negyvenhat, február 16-án szerkesztettem egy kokszőrlőgépet s az üzem rendelkezésére bocsátottam. A gép villanymotormeghajtású és tetszésszerinti nagyságban őrli a kokszot, aszerint, hogyan állítják be a gépet. A géppel a következő megtakarítást értük el:

A két elvtársam, aki eddig kézzel törte a kokszot, szükségtelenné vált s áthelyezték őket a szállítócsoportba.

A havi kokszszükségletünk 56 mázsa volt, az általam szerkesztett gép havi hét és félóra alatt megőrölte a kokszot (a raktárban!) és onnan megőrölve került a szereldébe. Tehát cca 400 munkaóra helyett hét és félóra volt szükséges a koksz megőrlésére, s nem repült szanaszét az üzembe, söprésre, takarításra nem volt szükség.

A gép teljes egészében ócskaságokból készült, még a motor is (javításában a Villamosművek szakemberei segítettek). A gép munkaidő után készült s néhány hegesztőpálcán kívül, semminemű beruházási költség nem terhelte a gyárat. A gép azóta is szépen, baj nélkül végzi, amit végeznie kell. Most pedig Építési osztályunk az én gépemhez hasonló gép gyártására kért engedélyt. Ujítási irodánk az Építési osztályt a gépem megvizsgálására utasította. A gép próbára került és bevált, — kis baj, hogy még három darab kellene belőle. Ugyanis alkata lehetővé teszi, hogy kerekekre szereljék és az építkezések színhelyére szállítva, az építkezési anyag (kőszivacs, tégla, kovaföld) helyett romos törmelékeket tesz használhatóvá és nagyfokú megtakarítást érhet el.

Ez utóbbi bekezdés kétszeresen bebizonyította tehát, hogy a gép használható! Ujítási irodánk 1949-ben szószerint mégis így zárta le az ügyet: „Az újítás alkalmazható, használják csak nyugodtan, de elvben nem jutalmazható a porlás miatt.“ Az indokolást magát úgy hozták meg, hogy a gépet sem akkor, sem most nem nézték meg. Nem vették tudomásul azt az érvet sem, hogy nem keletkezik a gépi őrlésnél több por, mint a kalapácscsal való kézi törésnél és a port különben is az utolsó szemig elhasználják.

Most, hogy két évi szereldei használat után a gépet más osztály is igényli és használná, úgy érzem, jogom van felterjeszteni újításomat elfogadásra. Ujítási irodánk most már hajlandó beadni derekát, de most azt kérik, igazoljam, amit annakidején a szakszervezeti titkár, az üzemfőnök, a versenymegbízott, stb. már igazolt, hogy a két koksztörő szaktárs hova került. Ha megvan a két koksztörő, akkor ezt bizonyítéknak veszi az újítási iroda s jutalmazza az újításomat. Ezt sajnos igazolni nem tudom, mert a vagonszerelde főnöksége eddig ötször cserélt gazdát, maga az irodaszemélyzet legalább háromszor s a két szaki eltűnt az akta és bürokrácia rengetegében.

Mit lehet most már az újítási iroda munkájához szólni? Nem csodálkoznám, ha holnap öregapám keresztlevelét kérné, hogy az hiányzik még az elintézéshez. Én a többszörös újítók közé tartozom és büszke vagyok arra, hogy párszázezer forintos megtakarítást jelentenek újításaim. Igy aztán nem csoda, ha rosszul esik a lélektelenül s nem igazságosan működő újítási iroda magatartása és az esetenkint váltakozó lehetetlen kívánságok. A jelek azt mutatják, hogy gyárunk viszonylatában az illetékesek figyelmét elkerülte Rákosi elvtárs káderprogrammja, amelyet 1950. februárjában ismertetett, de nálunk, ami az újítási irodát illeti, még ma sem fogadtak meg.

Elvtársi üdvözlettel:

FRINDT EDE
Magyar Wagon- és Gépgyár, Győr.

5 év nem a világ?

Székely Jenő panasszal fordult az AEK-hoz, hogy bűnjelként lefoglalt ingóságait 5 éve nem kapja vissza a kecskeméti megyei bíróságtól.

Az ügy még 1945-ben kezdődött, amikor széthordott ingóságait a kecskeméti törvényszék, mint bűnjelet lefoglalta. Hazatérve a hadifogságból, december 3-án levélben kérte, hogy személyes szükségleteit szolgáló ingóságait, bútorokat, ágyneműt, stb., amire igen nagy szüksége van, adják ki. Csak 4 hónap múlva, 1946 áprilisában kapott értesítést arról, hogy a bűnügyi eljárás még folyamatban van, ezért az ingóságok egyelőre nem adhatók ki. Kérésére 1946 november 26-án, majd 1947 decemberében újabb értesítéseket kapott, de most is csak arról, hogy az ügy nyomozás-kiegészítésre szorul és ezért újból beadott kérelmeit még mindig nem teljesíthetik. 1948 júniusában biztató jelként közölték vele, hogy a törvényszék már visszakérte az iratokat. Október 20-án, majd 1949 februárjában ismételten kérte, hogy az ingóságokat adják már ki, mert azok a 3 éves huzavona alatt lassan tönkremennek. Leveleire február 19-én közölték, hogy az iratokat még 1948 novemberében az igazságügyminisztériumba küldték fel, mert a tettes kegyelmet kért. Ezután már az igazságügyminisztériumhoz fordult, ahonnan azonban választ nem kapott. Ez így folytatódott tovább. Irt a törvényszékhez, ment a minisztériumba, vissza a törvényszékhez, ismét a minisztériumba, az államügyészséghez, újra az államügyészséghez stb.

A vizsgálat megállapította, hogy a kecskeméti bíróság és ügyészség az érdemi intézkedés helyett az ügyet bevitte a bürokrácia útvesztőjébe és ezért nem kapta vissza Székely Jenő 5 éven keresztül a legszükségesebb ingóságait. Ez lett a következménye annak, hogy a kecskeméti bíróság- és ügyészségnél, az igazságügyminisztériumnál és a közvetítő főállamügyészségnél 39 állomása volt eddig az ügynek. Felbecsülhetőleg mintegy 70 iratváltás és intézkedés történt. Ezek közül 23 jelentéskérés és jelentésadás, 16 iratkérés, elküldés, visszaküldés, 6 beadvány, 6 ügyáttétel, 4 megkeresés és 2 sürgetés volt. E számok között még nem is szerepelnek a kecskeméti ügyészi, bírói szervek egymás közötti iratváltásai és intézkedései, valamint a bűnüggyel kapcsolatos „komplikált“ bűnjel-kiadási eljárás mozzanatai, amelyek, ha fentieket figyelembe vesszük, szintén jelentős számúak. Ezt az ügyet azonban már nem is az intézkedések számával, hanem az akták kilóival lehetne legjobban lemérni.

A fenti adatok önmagukban is világosan mutatják az igazságszolgáltatás egyes területein még mindig meghúzódó bürokráciát, amely, amellett, hogy a dolgozók sérelmeinek orvoslását késlelteti, még népgazdaságunknak is jelentős kárt okoz.

Még súlyosabb a fenti eset, ha figyelembe vesszük, hogy Székely Jenő a legártatlanabbul került az ügybe, mert amíg ő fogságban volt, azalatt hordták el bútorait. Ennek ellenére — a bürokrácia miatt — a közben már közkegyelemben is részesült bűnös helyett neki, a károsultnak kellett szenvednie mindaddig, míg a bürokráciának ez az esete az ellenőrzés munkája következtében napfényre nem került. Igy tarthatott 5 évig, míg végre Székely Jenő visszakapta a számára igen szükséges személyes használatú holmiját.

ALÁIRÁS.

Alábbi levelet kaptuk az Országos Takarékpénztártól:

„Hálásan köszönjük azt az építőszellemű kritikát tartalmazó levelet, amely vállalatunkról lapjuk f. hó 22-iki számában megjelent. A takarékszámfejtőségünknél fennálló szűk keresztmetszetről — amelyet a levél írója talán egy kis túlzással ecsetelt — tudomásunk van és kiküszöbölésére a szükséges átszervezéssel foglalkoztunk is. A levél írójának mégis köszönettel tartozunk, mert írása nyomán meggyorsítottuk az átszervezés ütemét és ügyfeleinket kevesebb adminisztrációval sokkal gyorsabban szolgáljuk ki.“

FALKENHAUSEN

Az amerikaiak szabadonbocsátották Falkenhausen náci tábornokot, Belgium hóhérát.

Ő maga 240 túsz meggyilkolását vallotta be, de enyhítő körülménynek tudták be, hogy Csangkájsek most meghívta katonai tanácsadójául. Csangkájseket megértjük, mert bolond lenne egy tízszeres gyilkossal beérni, amikor kaphat kétsz[illegible] negyvenszerest is. Neki tehát meg van az öröme.

Nyilván a belgáknak is.

Hogy mi öröm van abban, hogy kiengedték a gyilkosukat és Csangkájsek katonai tanácsadója lett belőle?

Hát az, hogy Truman nem tette meg őt Belgium katonai kormányzójának...

Madarak egymásközt

— Egy percet sem aludtam az éjjel. Egész éjszaka pattogtak a rügyek!

Zavartalan kapcsolat

AZ OSZTÁLYVEZETŐ: Azért szeretek magával együtt dolgozni, kartárs, mert olyan tárgyilagosan bírálja meg az embert...

Amint a mellékelt ábra mutatja

— Következik javaslataim indokolása, amelyek a papír- és áramtakarékosságot szolgálják.

Egy prémiumos tűnődése

A váci Magasépítő Vállalat sok esetben nem teljesítette a befejezési határidőt és ilyenkor anyaghiánnyal védekeztek. Ugyanakkor az anyagbeszerzők prémiumot kaptak jó munkájukért.

— Maguk lekésték a határidőt, mert nem szerezték be az anyagot!
— Lehetetlen. Nálunk az anyagbeszerzés tökéletes!
— Mivel tudja ezt bizonyítani?
— Most adtunk prémiumot az anyagbeszerzőknek...

Pontosan kezdünk!

Pontosan kezdünk és egy percet se várunk! Mindenkinek drága az ideje! Ne feledjék, a természettudományi előadás a föld keletkezéséről, pontosan ötkor kezdődik!

Hőbör szaki, aki ezeket mondotta így gondolkodott: ha ötre mondom, félhatra mindenki ott lesz! Én úgyis háromnegyedhatra hívtam meg az előadót. Viszont mindenki így gondolkodott: ha ötre mondják, akkor az testvérek között is félhatot jelent, tehát ráérünk hatra menni. Az előadó, a nem tudom milyen központból, így kalkulált: háromnegyedhatra hívtak, lesz félhét is mire összejönnek, ráérek hét felé bemenni. Hét órakor még egy lélek sem volt a teremben. Egyedül lődörögtem fel s alá és vártam, hogy végre keletkezzék a föld, de várakozásom hiábavaló volt. Már-már a bibliára gondoltam, ahol meg vagyon írva, hogy először a földet alkotta az Úr, aztán az embert, minekutána megpihent. Valószinűleg itt is ez volt a helyzet. Hőbör megszervezte a természettudományi előadássorozatot, de embereket elfelejtett csinálni hozzá, és gondolva, majd csak lesz valahogy, megpihent babérain. Hazafelé indultam. Felszállok a villamosra, hát egy utas nagyon türemlik lefele. Nem vagyok mai fiú, nem hagytam annyiban a dolgot, erősen nyomultam fel. Végül én győztem, mert fenn voltam a perronon, és az az utas, aki le akart szállni, beszorult a kocsi belsejébe. Az illető kiabált, hogy neki itt le kell szállni, mert előadást kell tartania. Mindenki utat engedett neki, és én csak később kaptam észbe: hohó, hiszen ez az én emberem a föld keletkezésével. Az emberek feje felett nagy szaltóval kiugrottam a perronról. Ennek következtében három forinttal később érkezhettem csak be. Futottam, mint egy őrült, mégis elkéstem. Hőbör nem szólt egy szót sem, csak a fejét ingatta jobbra-balra.

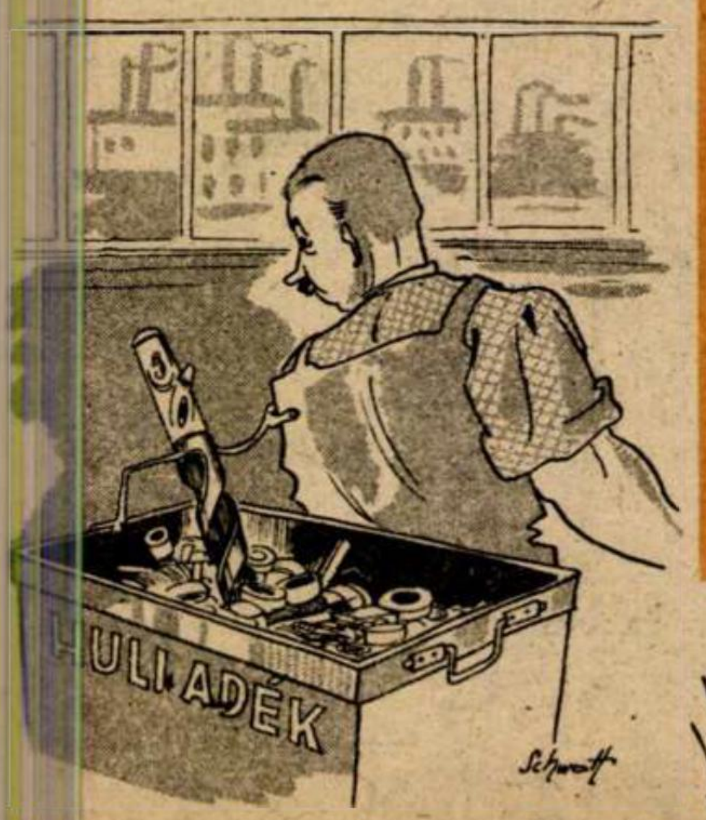
A legközelebbi alkalommal, mikor ötre hirdették az előadást, már tudtam, hogy úgy kell értelmezni: tizenkettőből levonok ötöt, az pont hét óra. Tehát, hogy elkerüljem a késést, ott leszek félhétre, de legkésőbb hatra. Hat órakor még egy lélek sem volt a teremben, csak én. Az előadó ugyanis a következőképpen számolt: a multkor beértem félnyolcra és volt öt ember, akkor nyolcra lesz tíz. Öt emberre nem érdemes várni, öt embernek viszont nem is érdemes előadást tartani, így tehát az előadást hétkor tartották meg — de másnap. Akkor is csak hárman jöttek el, azok is csak véletlenségből, mert azt hitték, hogy táncpróba lesz, ahol csűrdöngölőt tanulnak majd. Ugyanis a táncpróba is hétre volt hirdetve, ugyanabba a terembe, de nem tudták még, hogy pontosan hét óra, az háromnegyednégy mult öt perccel. Én viszont hattól csűrdöngölőztem, és forogtam, mint a világ a keletkezésekor, nem messze a természettudományi előadás színhelyétől. Pontosan hatra beértem, azt hitték, táncolni akarok. Ahogy vége lett, rohantam a természettudományi előadásra, hogy ellessem a föld születésének titkait és legközelebb én is meg tudjam csinálni. Elővettem a jegyzetfüzetet, mire mindenki elment. Nem tudok pontos lenni. Ekkor elhatároztam, hogy a legközelebbi előadást kiböjtölöm, ha addig élek is. Addig nem megyek haza, míg el nem kezdődik. Három hete nem láttam a feleségemet.

Mikes György.

Az Európai Munkásértekezlet határozata

Egy életrevaló csigafúró közbeszól

— Hohó szaktárs, ne tessék engem még eldobni, hisz oly szép az élet, én még élni akarok...

Ludas Matyi

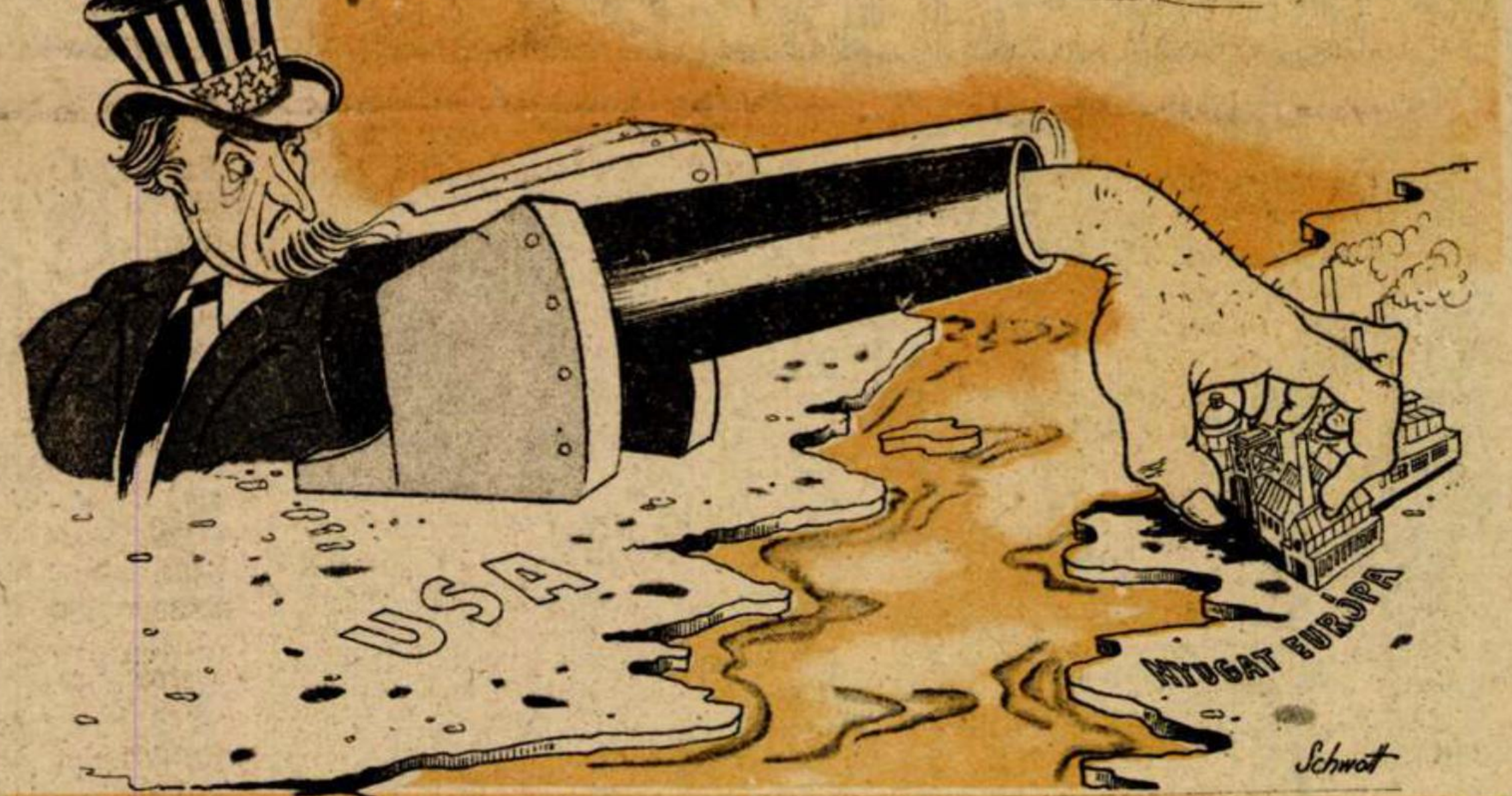
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Budapesti Szikra Nyomda
V., Honvéd-u. 10.
Felelős vezető: Radnóti Károly.

Állatvédelmi javaslatunk

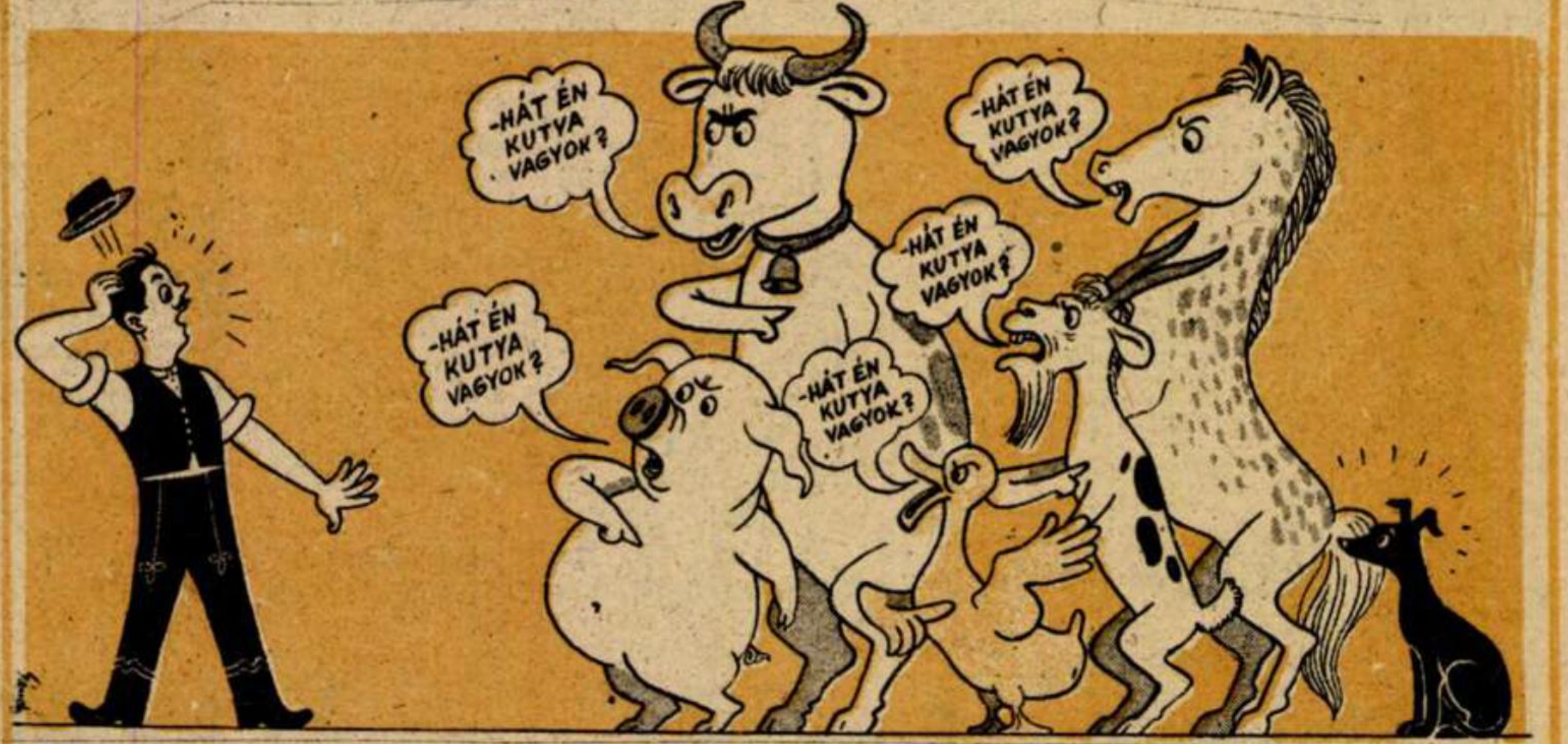

Szereljenek a verebes fák alatt lévő padokra tetőt, hogy eső esetén legyen a szegény madaraknak hová húzódniok.

Az USA Keze

Ahol elhanyagolják az Állattenyésztési Tervet

Az ő szempontjuk

USA-követségi titkár: Válságosra fordult az indiai éhínség.
USA-követ: Miért?
USA-követségi titkár: Mert a kínaiak élelmiszert küldenek az indiai népnek.

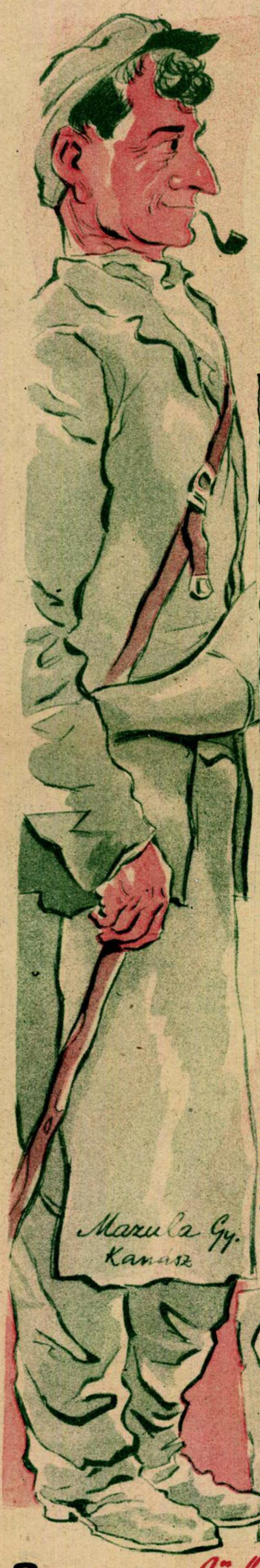
Értekezlet Washingtonban

(Szín: Az amerikai országok külügyminisztereinek washingtoni értekezlete.)

Argentin külügyminiszter: Kissé nyersen méltóztatik velünk beszélni, kezicsókolom.
Acheson: Hát hogy beszéljek, amikor nyersanyagokról van szó?
Uruguayi külügyminiszter: Az én véleményem az...
Acheson: Ki kíváncsi a véleményére? A nyersanyagát mutassa!
Uruguayi külügyminiszter (kacéran): Tetszik? Olcsón megszámítom...
Chilei külügyminiszter: Nekem volna egy elvi jelentőségű megjegyzésem.
Acheson (kegyesen): Halljuk!
Chilei külügyminiszter: Salétromot tessék! Salétromot tessék!
Paraguayi külügyminiszter: Bolond vagy? Miért kinálod neki a salétromodat?
Chilei külügyminiszter: Próbáljam nem kinálni...
Acheson: Az értekezletet felfüggesztem. Elmehetnek az urak...
Titkár: Hohó, nem arra uraim!
Argentin külügyminiszter (meghökkenve): Miért?
Titkár: Mert lakájok csak a hátsó lépcsőt használhatják...

Ludas Matyi a Szentes-kiskirálysági „Ifjú Gárda” termelő-szövetkezetben

1.

Olyan itt Szentes körül az alföldi táj, mintha egy Móricz Zsigmond-regényből vágták volna ki. Az emberek is pontosan olyanok. Illetve nem egészen pontosan olyanok, mert az arcuk nem sötét, komor, megviselt, mint a Móricz-regények elkínzott szegényparasztjaié, hanem derűs, mosolygó, bizakodó.

2.

De ami a tájat illeti, az már csakugyan igazi móriczzsigmondi táj volna, ha nem emlékeztetne inkább Japánra vagy Burmára. Csatornák szeldelik a földet, amerre a szem ellát, csinálják a rizsgátakat. Százegy katasztrális holdon termel már az idén rizst az Ifjú Gárda. (Tavaly hatvanhét holdon termeltek). Ezek a kiskirályságiak nem mennek a szomszédba, Burmába vagy Japánba egy kis rizsért.

Ha így folytatják, egyszer tán eljön az idő, amikor a japán háziasszony azt mondja a boltban.

— Japán rizs? Van ez olyan jó, mint a szenteskiskirálysági?

3.

Vizi Imre, a helyettes párttitkár vezeti a rizstermelést. Hogyan lesz valaki rizsszakértő a búzatermő Nagy Magyar Alföldön?

— Rizsgátőr voltam Szarvason az állami gazdaságban — meséli Vizi. — Akkor kezdte nekem magyarázgatni a rizstudományt bizonyos Kőrösparti Pál. Mert tudomány az! Ugy mutogatta Kőrösparti a rizsbetegségeket, mint egy orvos. Olyan a rizs, mint egy kényes fehérszemély: hamar megbetegszik. Különösen a bruzónia nevű rizsbetegségre kell vigyázni. Egy rizstelep nem is tart tovább három esztendőnél: akkor bemuharosodik, vége.

Könnyű a libának. Mit tudja az, mennyi gondoskodás, munka és aggodalom van addig, ameddig az aprólékja belekerülhet a rizsbe.

4.

A rizstelepen túl, amerre a szem ellát, mindenfelé az Ifjú Gárda termelőszövetkezet földje terül el. 1548 holdjuk van, abból 1320 a szántóterület. Huszonnégyféle ipari növényfajtát termesztenek, többek közt gyapotot is. 600 disznajuk van, 70 szarvasmarhájuk, 21 lovuk, 472 bárányuk, vagy 50.000 naposcsibéjük. Kilencvennyolc családnak ad jólétet ez a föld.

Ha ezt a megboldogult Bank látná, amelyik itt seftelt a földekkel!

5.

Mert 1927-ben például a Szegedi Kenderipar r. t. dollárkölcsönből „felvásárolta” az itteni földeket. Felette a körülötte élő kisparasztokat aztán őt is utólérte az akkori középhalak sorsa: megzabálták a nagyhalak. Addig árvereztette a kisparasztokat, amíg aztán őt is elárverezték. Akkor megint parasztoké lett a föld, bankkölcsönnel; azok is tönkrementek, a bank megint árverezett. Mondjam-e tovább? Uj vevők, bank, árverés, koldusbot, megint új vevők, megint bank, megint árverés, megint koldusbot, megint új vevők, megint bank, pergett a dob, kopogott a koldusbot . . .

Azt hitték már a szegény emberek, hogy minden mulandó, csak a bank örök.

Minden a banké volt itten. Azt mondta a szentesi paraszt a lovának, amikor az az útra hullajtotta a hullajtanivalót:

— Ne pazarold a bankét!

6.

1948 telén huszonnégy ifi alakította meg az Ifjú Gárdát egy szabotáló kulák hetvenkét holdján — meséli Kulcsár Károly elnökhelyettes. A huszonnégyesztendős Kajla József volt köztük a legidősebb; a legfiatalabb, Török Jóska tizenhatesztendős volt; a huszonnégy ifiből pontosan a fele volt fiú, a fele lány. Tizenkettő-tizenkettő. A Párt segítette őket, szépen haladt a munka, jól mentek a dolgok. A huszonnégy gyerek keze alatt kezdett felcseperedni a csoport.

7.

Ilyen simán ment minden?

Dehogy ment simán. Harai Erzsi — a munkaérdemrendes Harai juhász lánya — meséli, hogy őrködni kellett folytonosan, mert a kulákok okvetetlenkedtek. Egy éjszaka Harai Erzsire meg Balog Margitra került az őrtállás sora. Ugy őrködtek, hogy egyik jobban reszketett a félelemtől, mint a másik. Egymást tuszkolták a sötét istálló felé: „Menj te... Menj te . . . Én félek . . .” De azért őrködtek.

— Egy éjszaka aztán — meséli Erzsi — bejött az istállóba a kulák fia, tökrészegen. Fordítja a lovat kifelé, hogy viszi el. Ifj. Polgár Sándor volt ott, az nem hagyta a lovat. Erre a kulákfiú elkezdte rugdosni a lovat. (Figyelem! Nem a ló a kulákot, hanem a kulák a lovat.) Polgár Sanyi azt mondta: „Ne rugdossa azt a lovat!” „Mit?” ordított a kulákfiú „Ne rúgdossam?” Rohant a sarokba, felkapta a vasvillát, combonszúrta vele Polgár Sanyit. Kajla Jóska szaladt mindjárt rendőrért, másfélévet kapott aztán a kulákfiú.

Most már tudják, mi az a „jó kulák”.

8.

Járjuk az Ifjú Gárda földjét, kérdem, hogy sikeredett ki az a holdankinti tizennyolc mázsa búza, amiért Kiss Tamás, az „Ifjú Gárda” elnöke Kossuth-díjat kapott. A vállukat vonogatják. Egyszerű az, kérem, gépierő műveli a területet már második éve, munkaversenyben vagyunk, tisztított, csávázott, minőségi magot vetünk, ősszel műtrágya és fejtrágya, tavasszal fejtrágya, hengerezés, utána láncboronával felporhanyósítjuk a földet, viaszérésben kezdjük meg az aratást, öt gépvontatásos aratógéppel egyszerre fogunk neki az aratásnak, nem boszorkányság az kérem mindenki utánunk csinálhatja. Nincs abba semmi.

Az a csuda, ha valaki nem csinálja meg és nem lesz tizennyolc mázsa búzája egy holdon.

9.

Persze, arra is kíváncsiak, milyen ember ez a Kossuth-díjas Kiss Tamás, az elnök. Kubikos volt Kiskirályságon. Negyvenkilenc nyarán jelentkezett az Ifjú Gárdába, az ifik közé. (Akkor ugyan már „öregek” is voltak náluk szép számmal.) Csakhamar felismerték a képességeit, elnök lett.

Hogy milyen ember, arról sokat tudnak mesélni a kiskirálysági kubikusok. Vizi Imre, a rizses, annakidején együtt kubikolt vele. „Nem bírjuk csinálni ebbe a sárba” — mondta ott egyszer az egyik ember. „Nem bírjátok? Idenézzetek!” Kiss Tamás odaugrott, hányta a sarat, mint a pelyhet. „Rajta nem fog ki semmi! A gyengébbet mindig segíti!” — mondja Vizi.

Ilyen maradt elnök korában is. Amellett, hogy megcsinálta a tizennyolcmázsás búzatermést, szakított magának egyébre is időt. Egyszer kiment a csépléshez. Látta, hogy a munka egy kicsit ellankad. „Idenézzetek, így kell azt!” — mondta és egyszuszra 27 mázsa búzát hányt bele a cséplőbe, anélkül, hogy lejött volna az asztagról.

10.

Jó egynéhány örvendetes tanulsága van ennek a látogatásnak.

De azokat már vonják le az olvasók, ennyi segítséget tán megérdemlek tőlük.

Gergely Miklós

